

По степу широкім чумаки ідуть,
На возах високих рибу-сіль везуть.
Де вони стояли, де вони пройшли,
Там кружляли хижі, степові орли.

Не одна жоржина зблідне восени,
Не одна дівчина бачить давні сни...
А вони степами, наче журавлі,
Міряють ногами всі кінці землі.

Від Чорного моря сто доріг лягло,
Повернулась валка у своє село:
«Що та сіль та риба? Що мені із них,
Як уже немає чумака в живих?!»

Текст наводимо по книзі [Ярослав Паладій. Абетка з історії України](#) . — МП «Пам'ятки України». Київ, 1993.